

PO STOPÁCH VÍTĚZSLAVA HÁLKA

PRÁCE ŽÁKŮ

ZÁKLADNÍ ŠKOLY VÍTĚZSLAVA HÁLKA ODOLENA VODA

školní rok 2023-2024

V loňské školním roce nás napadlo, že bychom se mohli společně s našimi žáky vydat po stopách Vítězslava Háška. Vítězslav Hálek byl básník, dramatik, literární kritik a patřil ke skupině májovců. Mezi jeho nejznámější sbírky patří Večerní písně. Ale především se narodil v našem Dolínku, kde dodnes stojí jeho rodný domek.

Chtěli jsme, aby se děti inspirovaly touto významnou osobností, aby se pokusily o literární díla (pohádky, povídky, básně), aby mohly popustit uzdu své fantazii a nebo si i splnit svůj sen o vlastním díle otištěném v knize.

Tak snad se nám naše záměry povedlo uskutečnit a vy to můžete posoudit společně s námi.

Marie Janovská

Můj akrostich

Sama hledím na sebe
Lusknu a čekám co nastane
Uprostřed země jasně
Naprostu znám se přesně
Cokoliv mě upoutá
Emoce to rozpoutá

Moment, který nastane
Ohromně mě dostane
Řada na mě přišla
Evoluce vyšla

Můj limerick

Byla jedna babka z Máslovic,
ráda chodila do Bořanovic.
Tam skládala básně,
které se rýmovaly krásně.
Byla z Máslovic.

Jedna hloupá opice,
opičila se velice.
Cvičila opičí cviky,
dělala taky kliky.
Byla to přece opice.

Marie Janovská narodila se v roce 2008.

Je žákyní Základní školy Vítězslava Háška v Odoleně Vodě. Již od dětství má ráda pohádky a příběhy. K psaní ji přivedla paní učitelka Jitka Predigerová v hodinách literatury. Tady si poprvé vyzkoušela vlastní tvorbu. Blízký žánr je jí pohádka a krátké básně.

Zajímavost

Při psaní se nechá unést fantazií. Její oblíbenou autorkou je Božena Němcová. Kromě psaní má ráda gymnastiku, hudbu a přírodu.

O Jiřince

Marie Janovská

Kdysi dávno, před mnoha a mnoha lety, kdy ještě chodil ponocný troubit, děly se neobyčejné věci. V jedné malé vesničce žil otec s ženou a měli jedinou dceru jménem Jiřinka. Jiřinka byla roztomilé hodné děvčátko, které rozdávalo radost na všechny strany. Smála se a bezstarostně si hrála. Měli se rádi. Žilo se jim krásně, ale jen do doby, než otec s matkou zemřeli. Po smrti rodičů zůstala najednou Jiřinka v chaloupce sama. Radost se z její tvářičky vytratila. Nevěděla, co si počne. Ne vlastní vinou zůstala opuštěná. Povzdechla si: „Ach, kdyby tady byla maminka,“ a ještě dodala, „už jen zázrak by mě mohl zachránit.“

Jediné, co jí zbylo po rodičích, byl kus látky a nitě na šaty. Šít neuměla, ale rozhodla se, že to zkusí. Často maminku pozorovala, jak to dělá, a občas jí i pomáhala. Pustila se do práce. Nastříhala si látku, a jelikož už bylo pozdě večer, odložila šití na druhý den. Šla si lehnout a na stole zůstalo ležet připravené plátno. Jen co ponocný ohlásil půlnoc, objevili se ve světničce tři skřítkové. Představte si malé človičky s nosem jako knoflíček. Špičatá ouška, kudrnaté vlásky, prstýnek vedle prstýnku. V tom jeden z nich vyslovil: „Jehličky, nitičky, šijte krásné šatičky.“ Začaly se dít zvláštní věci. Nit se sama navlékla do ouška a najednou šila šaty. Ráno se Jiřinka probudila a na stole ležely ušité překrásné šaty. S údivem si je prohlížela a nemohla uvěřit vlastním očím, kde se tam vzaly. Rozhlížela se a volala: „Je tady někdo?“ Nikdo se neozval. Měla velikou radost a dál už nad tím nepřemýšlela. Vzala šaty a šla je prodat na trh.

Tam si jí všiml kupec ze zámku. Bohatě za šaty zaplatil a zadal mladé švadlence novou zakázku. Koupila tkaninu a zůstalo jí dost i na jídlo. Než došla domů, už se stmívalo. Látku stačila ještě nastříhat a

věřila, že to příští den dokončí. Uložila se ke spánku a jak si lehla, tak usnula. Přesně ve dvanáct se ozvala trubka ponocného a za okamžik se ukázali skřítkové. Dnes ten druhý pidimužik vyslovil kouzelnou větičku: „Jehličky, nitičky, šijte krásné šatičky.“ Jak pověděl, tak se stalo. Než měsíc zapadl a slunce se vyhouplo na oblohu, byly šaty opět ušity. Dívka se probudila a běžela se podívat ke stolu. V úžasu a s potěšením si prohlížela oděv.

Oblékla se a spěchala za kupcem, aby šaty předala. Dostala dobře zaplacenou. Další zakázkou se stal kabát pro pána zámku. Látku na tak mimořádný oděv dostala. Byla to látka z daleké země dovezena. Poděkovala a odešla. Byla moc ráda. Ale přesto stále přemýšlela, jak je to vše možné.

Připravila látku, ale neulehla ke spánku. Když byla úplná tma, schovala se za mamčinu truhlu. Byla potichoučku a čekala, co se bude dít. Zavíraly se jí oči a chtělo se jí spát. Jen co noční hlídač obešel vesničku a oznámil půlnoční čas, ukázali se pomocníci. Jiřinku to vytrhlo ze spánku. Na vlastní oči spatřila malé človičky. Seděla nehnutě schovaná za dřevěnou truhlou. Dnes ten třetí vyslovil kouzelnou větičku. „Jehličky, nitičky, šijte krásné šatičky.“ Dívka s úžasem hleděla, jak se šití odehrávalo. Oblek byl výjimečný, až zrak přecházel.

Ráno vstávala unavená po probdělé noci. Přesto spěchala na zámek. Jednalo se o kabát pro následníka trůnu prince Jiřího. Kabát byl překrásně zdobený. Látka dovezená z cizí země měla bohatou výšivku a

modrou barvu jako moře. Zdobily ho zlaté knoflíky a padnul mu na tělo přesně. Chtěl vidět, kdo tak obdivuhodný šat šil. „Kdo vyrobil, tak krásný oděv?“ zeptal se Jiří. Odpověděli mu, že nedaleko v malé vesničce žije švadlenka, která ho šila. „Pozvěte ji na panství, rád bych jí poděkoval,“ požádal ještě. Ze zámku vypravili pro dívku kočár. Jiřinka nevěděla, proč pro ni poslali. Myslela si, že se práce nepovedla. Stoupala opatrně po schodech a ani nedýchala. Ještě nikdy nebyla na zámku. Šla pomalu.

Předstoupila před prince se sklopenou hlavou. Pomalu zvedla oči a zeptala se: „Kabát se vám nelíbí?“ Jiří se nezmohl ani na slovo. Nikdy předtím neviděl tak milou krásnou tvář. I Jiřince se Jiří zamlouval a jeho city opětovala. Netrvalo dlouho a konala se velká svatba. Od té doby Jiřinka skřítky a jejich zázraky neviděla. Láska je zázrak proměněný ve skutečnost.

Nicol Fořtová

Můj akrostich - Ztracená láska

Týden s tebou utekl jako voda
Osamělost na mě skočila znova
Mám strach, že mi zmizíš ze života
A cizími se staneme znova
Strach mě provází dokola

Limerick

Byl Valentýn v pátek,
který voněl jako sladký vánek.
Všechno se tu rozkvetlo
jako malinké poupátko.
Ten náš sladký Valentýn.

Jedna paní z Ostravy,
koukala furt jen do dálky.
Začala jíst rajčata,
pak je strčila pod vrata.
Ta paní z Ostravy.

Nicol Fořtová (2008) je žákyní Základní školy
Vítězslava Háška v Odoleně Vodě.

Zajímavost

Ráda jezdí na kole a chodí na procházky, při kterých poznává okolí. Také ji baví cestování po České republice i do zahraničí.

Sousedé

Laura Plecháčová

Lea je dvacetiletá dívka. Donedávna bydlela v malém městě ve Virginii. Před dvěma týdny se dozvěděla, že byla přijata na její vysněnou vysokou školu v Seattlu. Seattle University. Na tuto vysokou školu chodili skoro všichni z její rodiny, a proto už odmalička tam chtěla chodit taky. A tak když dostala akceptační dopis, neváhala, sbalila kufry a vydala se na cestu na opačnou stranu USA. A teď tu stála, před Seattle University s batohem na zádech a kufrem v každé ruce. Musela nejdřív vyřídit všechno papírování, než mohla na byt. Rozhodla se nebydlet na kolejích, Lea není úplně společenský typ, a tak usoudila, že pro ni bude lepší a méně stresující, když si pronajme opodál malý byt.

„To byla ta snad nejvíc vyčerpávající věc na světě,“ stěžovala si Lea pro sebe. Kdo by řekl, že podepisování pár papírů bude tak náročné. No, to podepisování náročné ani nebylo, ale ti lidé ano. Všichni na ni házeli zlé pohledy, a když se na něco zeptala, tak jí jenom odsekli. Nevychovaní. Už toho měla tak akorát dost, zavolala si taxík a už se nemohla dočkat až bude doma.

Kdo by řekl, že ta luxusně vypadající budova za pár dolarů na internetu bude fake? Lea zřejmě ne. Stála teď před zchátrale vypadajícím panelákem, který vypadal, jako že se každou chvíli zboří. „No bezva,“ vydechla. „Dneska nemám dobrý den.“ Prošla na recepci, která v porovnání s vnějškem budovy vypadala velmi moderně a zastavila se před recepčním stolem. Zpoza počítače vykoukla buclatá žena, která se na ni mile usmála. *Aspoň někdo tu má dobrou náladu.* Pomyslela si. „Ahoj cukroušku, co pro tebe můžu udělat?“ zeptala se recepční. „Ehm no... mám tu mít pronajatý byt na jméno Lea Smith.“ Odpověděla Lea. „Ach ano! Paní Smith! Moc ráda vás vidím, váš byt

by měl být v pořádku, kdyby ale něco bylo špatné, nebojte se na nás obrátit. Je to byt 304 ve třetím patře. Tady je klíč... Bohužel výtah je momentálně mimo provoz, pokud budete potřebovat, pomůžu vám s vašimi taškama,“ odpověděla recepční, která mezitím, co mluvila, se otočila za sebe a ze šuplíku vytáhla malý svazek dvou klíčů s malým fialovým srdíčkem. Natáhla se přes stůl, aby Lee klíček dala, ta ho přijala a poděkovala. Při zmínce rozbitého výtahu se rozhlédla po místnosti jenom, aby našla vysklené dveře přelepené páskou „NEVSTUPOVAT“. *Tím bych se nesvezla i kdyby byl funkční.* Pomyslela si. „Ne, to je v pořádku, třetí patro není tak vysoko, zvládnou to sama,“ řekla Lea a jenom se na tu paní pousmála. „Jak myslíš, cukroušku.“

Cukroušek by měl začít uvažovat hlavou, a ne kolenem a měl by se naučit přijmout pomoc. Vyjít schody do třetího patra s dvěma kufry těžkými, jako kdyby v nich byly cihly, nebylo vůbec nic lehkého. To jí došlo už po tom, co se s námahou dostala do prvního patra, ale už jí přišlo blbé se vrátit, a tak si radši urve ruce, než aby spolkla svou hrdost. Konečně byla před svým bytem. Na dveřích z tmavého draze vypadajícího dřeva byla jakási zlatá reznoucí cedulka s číslem 304. Vytáhla z kapsy klíč a otevřela dveře, které se se skřípotem otevřely. V kročila dovnitř a rozhlédla se. Malá chodbička s malou skříní a botníkem. Po levé ruce dveře vedoucí do koupelny a po pravé ruce dveře vedoucí na záchod. Před sebou měla dvojce další dveře. Nejprve otevřela dveře vlevo, kde našla obývací s šedou sedačkou a křeslem a malým skleněným stolem. Za tím byl větší stůl ze stejného tmavého dřeva, jako jsou dveře a se čtyřmi dřevěnými židlemi kolem něj. Když popošla o něco dál, uviděla malou kuchyňku. Vše bylo malé, nic extra, ale celkem útulné. Nesudte knihu podle obalu. To se tady dalo velmi dobře použít. Z pokoje vyšla a zavřela za sebou dveře a vydala se ke dveřím napravo. Když je otevřela, přivítala ji ložnice. Naproti dveřím byl vchod na balkónek, vedle kterého byla v rohu postel. U stejné stěny

jako byla postel, byl ještě bílý dřevěný stůl s plastovou bílou židlí a na druhé straně velká skříň. Na člověka, co měl celý život v pokoji šatnu, to bylo něco nového. Lea ale už neměla energii na to vybalovat, nechala kufry u dveří a svalila se na postel.

Lea by spala doted', kdyby ji neprobudil zvuk budíku vycházející z jejího batohu, který ležel vedle její postele. *No, to snad ne.* Lea vystřelila jako střela z postele, zběsile hledala v tašce svůj mobil. Když viděla čas, tak se zhrozila. 8:00. Za půl hodiny jí začínají hodiny a jenom patnáct minut trvá cesta do školy. Hned jí došlo, že včera usnula ve stejném oblečení, ve kterém byla celý den. Připadala si dost znechuceně, ale na sprchu neměla čas. Vzpomněla si ale, že první hodinu má tělocvik. *Vysprchuju se v šatnách po tělocviku*, pomyslela si. Rychle otevřela kufr, vytáhla nějaké oblečení, svůj make-up a ručník. Do tašky narvala úbor na tělocvik, propisku, sešit a tablet. Zkontrolovala, že má peněženku, mobil a klíče a už běžela dolů po schodech. Zavolala si taxi a místo čekání zašla do pekárny, která díky bohu byla hned vedle jejího paneláku. Koupila si donut a kafe a už zase běžela ven, když viděla přijíždět její taxi.

Lea už seděla na své třetí hodině, biologii. Nikdy nebyla moc velkým fanouškem biologie, ale bohužel to byl jeden z povinných předmětů. Svoji snídani si snědla a vypila v taxíku. Stihla si dokonce učesat vlasy a udělat make-up a trochu se navonět, než dorazila do školy. Díky bohu byla ve škole celkem brzy, a tak měla čas najít

tělocvičnu a převlíknout se. Po tělocviku se konečně osprchovala, upravila si make-up, přečesala si vlasy a vydala se na biologii, kde momentálně seděla a znučeně poslouchala profesora, jak mluví o něčem, co jí vůbec nedávalo smysl. Ani si nevšimla, kolik času uběhlo, když najednou zazvonilo. Koukla se na svou lavici jen, aby tam našla prázdný sešit a polorozebranou propisku. *Bezva, teď někoho budu muset požádat o to, aby mi poslal zápisky.* Lea se zvedla, sklidila si ze stolu a vytáhla si svůj rozvrh. Čekala ji matematika. Na tu se extra netěšila. Proto se loudavým krokem vydala ke své další hodině.

Den utekl celkem pomalu, ale mohlo to být horší. V kafeterii si sedla ke stolu s nějakými lidmi, co zahlédla v hodině, a dokonce se jí podařilo si s nimi vyměnit čísla a přemluvit Jules, jedinou holku, která byla u stolu, aby jí poslala její výpisky z biologie. Až na to otřesné ráno to bylo celkem v pohodě. Narozdíl od sekretářek jsou profesori klidní a hodní. Dneska jí snad jenom jeden člověk věnoval nehezký pohled a to, když ho vybila při tělocviku. Konečně se rozhodla si vybalit věci z kufrů a cestou na byt se i stavila v nejbližším supermarketu, aby nakoupila jídlo a čisticí prostředky.

Lea zašoupla oba kufry pod postel a rozhlédla se po pokoji. Stěny teď už nebyly jenom obyčejně bílé, ale visely na nich obrazy, co Lea namalovala, fotky s její rodinou a kamarády z Virginie a u postele měla zavěšená malá světýlka. Vše bylo uspořádané. Když se ohlédla na skleněné dveře vedoucí na balkón, všimla si, že už je tma. Podívala se na mobil a zjistila, že už je devět večer. Měla by už se chystat jít spát, ale ona místo toho šla k těm dveřím. Odemkla je a otevřela je. Najednou na ni foukl studený vítr. Byla klidná noc. Bylo vidět pár hvězd na obloze a půlka měsíce. „Konečně soused? Já už myslel, že se nedočkám,“ promluvil neznámý hlas. Lea málem vyskočila z kůže. Prudce se otočila, jenom aby tam našla stát mladíka stejně starého jako ona nebo možná o něco staršího. Byl vysoký a měl na sobě košili a

společenské kalhoty, jako by právě přišel z nějakého plesu. Tmavé, delší lehce nagelované vlasy a tmavé oči, které Lea probodávaly jako nože. „Kdo jste? Co děláte na mém balkóně?!” Lea konečně promluvila po dlouhém studování toho chlapa, který se tu jen tak objevil. „Já tu bydlím, *láško*, máme propojené balkóny.“ Odpověděl ten neznámý. Lea se vůbec nelíbilo, jak ji ten chlap oslovil, ale rozhodla se to ignorovat. Koukla se za něj, jen aby viděla identické dveře jako měla ona opodál vedoucí do vedlejšího bytu. *Mohli mi říct, že mi můj soused může klidně zaklepat na okno a že kdybych nezamkla balkonové dveře má naprosto jednoduchý přístup hned do mé ložnice*, pomyslela si Lea. „Fajn no uhm, jak se jmenuješ?“ *Když už tady tak stojíme, nebudu ze sebe dělat Karen, je to můj soused, třeba bude v pohodě. Snad*, pomyslela si. „Alex,“ odpověděl. „No, já jsem Lea, Lea Smith. Nastěhovala jsem se sem včera.“ Lea zkusila rozproudřit konverzaci, aby to nebylo tak trapné. „Vážně? Nevšiml jsem si, že by sem někdo přišel,“ odpověděl Alex. „No já taky hned usnula, byla jsem naprosto vyřízená!“ „Vážně? Jak to?“ „Letět z Virginie do Seattlu je mnohem náročnější, než se zdá, a potom ještě zařizovat všechno to papírování se školou, hrůza!“ „Ty tu chodíš do školy?“ „Ano! Dneska byl můj první den na Seattle Uni a upřímně hůř začít nemohl.“ „Pověz mi, co se stalo.“ A to bylo vše, co musel říct, aby Lea vyklopila úplně vše. Ona věděla, že je jako otevřená knížka, před novými lidmi hubu nezavře, ale snad ještě nikdy nezvládla mluvit tolik, a tak dlouho. Alexovy občasné poznámky a otázky to ještě podporovaly. Lea už se začala cítit unavená, když se koukla na mobil, s hrůzou zjistila, že už je 1:30 ráno. „Bože můj! To už je tak pozdě? Musím jít, jinak zítra nevstanu.“ „V pohodě, láško, hezké sny.“ Alex se jenom pousmál a už se otáčel, aby zašel zpět do svého bytu. Lea rychle zaběhla do toho svého a zabouchla za sebou dveře a nezapomněla je zamknout. Nemohla si pomoci, ale jak ji Alex oslovil, jí už nebylo nepříjemné, spíš pravý opak. Tváře jí zčervenaly a s hloupým úsměvem se vydala do koupelny. Včerejší ráno už nehodlá opakovat.

Uběhly dva týdny. Život na univerzitě byl těžší a těžší. Každý večer Lea chodila na balkón a každý večer si tam povídala s Alexem o tom, jak ji škola stresuje nebo o jiných věcech. Alex měl občas na sobě to, v čem ho viděla poprvé, společenské kalhoty s košilí, někdy k tomu přidal i kravatu. Někdy ale měl pouze černé nebo šedé tepláky a k tomu bílé nebo černé triko. (Lea preferovala verzi tepláky a triko, ale to je nepodstatné). Alex moc nemluvil a každým dnem si Lea uvědomovala víc a víc, že o něm vlastně vůbec nic neví. Chtěla vědět, proč Alex skoro pořád nosí společenské oblečení, kdyby každý druhý den, jak nejprve Lea předpokládala, chodil na ples, určitě by měl nějaké peníze a nebydlel by v takovém malém bytě, jako je tenhle.

Napadla ji i varianta, že pracuje u nějaké známé společnosti, možná je COO, nebo dokonce CEO nějaké společnosti, ale pak tu byla znovu na otázka, proč by bydlel na místě, jako je tohle? Lea si ale nestěžovala, v Alexovi našla jistý komfort. Na jejich každonoční balkónové setkání myslela už od rána, vlastně celkově na Alexe myslela už od rána. Nebyla hloupá, věděla, že se do Alexe zamilovala, ale vlastně nevěděla, jak nebo proč. Ještě jednou opakuji, Lea Alexe vlastně neznala, nevěděla, jestli má přátele nebo rodinu, jenom věděla, že jeho rodina je původem z Ukrajiny, ale že on žije v USA vlastně od mimina. To je vše. Vždy, když se Alexe na něco podobného zeptala, přeroulil

její otázku nebo ji úplně ignoroval a změnil téma. Už ji to začalo štít. Ale nemohla s tím nic dělat.

Už to byly dva měsíce od doby, co se s Alexem potkala poprvé. Celé dva měsíce vypadaly vlastně stejně. Lea šla do školy, přišla domů, udělala si úkoly, šla na balkón, tam si postěžovala Alexovi a potom šla spát. Jediný rozdíl bylo to, že Alex začal víc mluvit. Začal mluvit o sobě, o jeho práci a trochu i o rodině. Zmínil se, že měl sestru, ale bohužel tři roky zpátky zemřela. Bylo jí ho líto, viděla ale, že Alex ještě pořád není úplně připravený o tom mluvit a že to je citlivé téma, a tak mu jenom řekla, že jí to velmi mrzí a pohladila ho po zádech. Alex ale byl po zbytek večera potichu, a tak jejich setkání skončilo o něco dřív.

Dnes ale Lea byla obzvlášť nervózní na setkání s Alexem. Byla sobota, což znamená, že nebyla škola. I tak ale vstala brzy a začala se připravovat na to, jít ven, a ne jenom tak. Alex ji pozval na rande! Přišlo jí to naprosto šílené, ten Alex, který do teď nevypadal, že o ni má zájem, ji pozval na rande. Lea by vybuchla štěstím, kdyby mohla. Sraz měli v jedné luxusní restauraci. Alex řekl, aby si s sebou vzala pouze mobil, klíče a svou krásu (kvůli té poslední poznámce by si Leu kdokoliv mohl splést s rajčetem) a že se nemá starat o peníze. Lea věděla, že Alex je CEO velmi známé firmy a že má peněz dost, ale i tak se cítila špatně, že jí nedovolí nic zaplatit. Přeci jen, ta restaurace je opravdu drahá. Ale Alex byl neoblomný, a tak to prostě vzdala. Jinak pamatujete, jak si Lea říkala že, kdyby byl CEO nějaké firmy, nebydlel by tam, kde bydlí? Tak on má Alex více bytů, protože má více poboček. Tady v tom bytě býval nejméně, ale kvůli Lee je tam skoro každý den. Kromě dnů, kdy musí jet k nějaké své jiné pobočce.

Lea byla nervózní. Bude se Alexovi líbit? Měla na sobě tmavě modré saténové šaty, vlasy si navlnila a dala si na sebe svoje nejlepší náušnice a náhrdelník a černé lodičky. Byla připravená, ale nervózní. Ještě jednou se ujistila, že má v kabelce klíče a mobil, a vydala se ven.

Už před pár minutama si zavolala taxík. Když konečně dorazila dolů, taxi už tam stálo. Celou cestu nervózně poklepávala nohou a dívala se na mobil. Když konečně dorazila, poděkovala řidiči a vydala se do té restaurace. Bylo to tam krásné. Vše bylo z tmavého dřeva, na různých políčkách byly různé druhy kytěk a celou restauraci osvětlovalo žluté, slabé světlo. V pozadí byla slyšet klidná hudba a šrum konverzací. Ale Lea hledala Alexe. Chvilí se rozhlížela, ale po chvílce ho zahlédla. V úplném rohu seděl u stolu pro dva. Když ho konečně našla, zjistila, že na ni celou dobu kouká. Alex se na ni usmál a ona se hned začervenala. Pomalu se vydala ke stolu, kde Alex seděl, a sedla si naproti němu.

Celý večer byl úžasný. S Alexem si povídali o všem možném. Alex konečně řekl něco více o své rodině a no, je to traumatické. Jeho matka jeho otce opustila, když mu bylo 10, jeho otec byl naprosto zničený a svou zlost si vybíjel na jeho sestře, která vypadala jako mladší kopie jeho matky. Jeho sestře byla ale diagnostikována rakovina. I když by se dalo s ní bojovat, jejich otec odmítl zaplatit za jakoukoliv léčbu. Vlastně tím zabil svou vlastní dceru. Alex byl zdrcený a netrvalo mu dlouho, než se dozvěděl, co jeho otec opravdu udělal. Jeho otec ale (bohužel), byl zdravý jako rybka a Alex neměl dostatek důkazů pro to, aby ho mohl zažalovat. A on sám nechce do vězení za vraždu. A tak se radši rozhodl udělat ze života jeho fotříka úplné peklo. Po rocích těžké práce se mu povedlo vybudovat si jméno a podílel se na úplném zkrachování jeho otce. Lea se málem při jeho vyprávění rozbředla.

Ted' už mířili na byt. Oba se na chodbě rozdělili a šli do svých pokojů. Něco je ale jakoby táhlo na balkón. A tak tam oba šli. Nastejno otevřeli dveře a podívali se na sebe. Než Lea stačila cokoliv říct, Alex promluví: „Leo, neznáme se tak dlouho, ale dnešek mi ukázal to, co jsem potřeboval, prosím vyslechni si mě.“ „Dobrá,“ souhlasila Lea. „Od prvního momentu jsi mi připadala speciální, a každý den, co tě vidím, jsi pro mě důležitá víc a víc. A proto se tě chci zeptat, budeš mojí holkou?“ Lea nevěřila svým uším, ale i tak ihned odpověděla. „Ano, není nic, co bych chtěla víc,“ řekla s úsměvem na tváři. Zrovna když to řekla, začalo pršet. Alex se k ní rozběhl a objal ji. A tak se tam jenom objímali v dešti. Na tom samém balkóně, na kterém se potkali.

Laura Plecháčová se narodila v roce 2009. Píše od doby, kdy se naučila, jak psát. Nikdy ale své příběhy nedokončila, až donedávna. Kromě příběhů píše také básně a texty písní, které poté zhudebňuje, ale většinou je píše v angličtině.

Zajímavost

Laura píše, když má návaly fantazie, v hlavě má rozplánováno asi 10 knih a na některých už pracuje. Ráda také tančí, zpívá a čte. Jejím oblíbeným autorem je Rich Riordan. Díky jeho knihám našla ve čtení velkou zálibu.

O záhadě kaple sv. Anny

Ema Dubnová

Kapli sv. Anny v Panenských Břežanech nechala vybudovat počátkem 18. století abatyše Svatojiřského kláštera Františka Helena Pieroni de Galliano společně s přestavbou zámku. Návrh kaple svěřila mladému a nadanému umělci Janu Blažejí Santinimu-Aichelovi.

Kaple sv. Anny stojí na zámecké zahradě horního zámku v Panenských Břežanech. Říká se, že při její stavbě zemřel jeden stavitel, protože spadl ze střechy. Když se probudil, byl z něj už duch. Dlouho létal po zámecké zahradě a nemohl najít posmrtný klid. Ptal se sám sebe proč. Nenalezl však na otázku odpověď. Na zámecké zahradě bloudil takto 600 let. Během té doby zažil, viděl a slyšel mnoho věcí. Před očima se mu měnil svět. Když už nenašel posmrtný klid a nedostal se do nebe, přál si alespoň zjistit, co se ve světě děje. Nemohl ale opustit zámeckou zahradu. Každou noc smutně plakal u kaple. Byl sám. Nikdo ho nemohl vidět ani slyšet. Rozhodl, že se půjde ještě prolétnout, než bude opět oplakávat svůj osamělý život ducha. Letěl tentokrát až úplně do zadní části zahrady. Nikdo tam nebyl a sám duch se tam vždy bál. Ve dne tam lidé příliš nechodili a v noci tam byla veliká tma. Když doletěl až na ono tmavé místo, spatřil něco, čeho si nikdy dříve nevšiml. Hrob. Jak ho mohl taková staletí přehlédnout? Doletěl až k hrobu a přečetl jména na náhrobním kameni. Stálo tam Albert Netolický. „To je moje jméno,“ zvolal do ticha. S údivem si svůj hrob prohlížel. Vtom ho napadla šílená myšlenka. Rozkopat svůj hrob a vrátit se do svého těla. Už se do toto chtěl pustit, když mu došlo, že jako nemůže na nic sāhnout a že vše projde skrz něj.

Po chvíli ve svém smutku uslyšel hlas přicházející z kaple. Ihned tam letěl. Prolétl dveřmi kaple a spatřil krásnou dívku s dlouhými vlasy, jak se v bílých šatech vznáší nad oltářem. Byla také duch jako on.

Jmenovala se Anna. Chvíli spolu mluvili a shodli se na tom, že být duchem není nic jednoduchého. Anna mu navrhla pomoc. „Dám ti moc v podobě doteku, kdy se budeš moci dotknout člověka, který se záhy změní v ducha místo tebe a bude létat po zahradě tak dlouho, dokud se opět neosvobodí stejným způsobem jako ty.“ Chvíli se na něj dívala a pak dodala: „Sám se musíš rozhodnout, zda ti víc záleží na sobě nebo na druhých.“ „Když toto někomu předáš, ty najdeš klid, ale trpět bude někdo jiný.“

Albert se zamyslel. Nakonec usoudil, že zůstane sám nadále duchem. Anna se usmála a odletěla.

Říká se, že Albert létá po zahradě stále, ale už nepláče, naopak dohlíží na kapli sv. Anny a život kolem.

Ema Dubnová se narodila v roce 2012 a je
žákyní ZŠ Vítězslava Háška Odolena Voda.

Zajímavost

Jejím oblíbeným sportem je jezdeckví na koni.

O třech ponožkách

Ema Buňatová

My žijeme lidský život, ale co když existují i jiné životy, třeba svět ponožek. V jednom takovém ponožkovém světě žily ponožky. A každá ponožka má své dvojče, svoji druhou ponožku. Ale co když jedna ponožka svoje dvojče nemá? O tom budu vyprávět.

Puntíkatá ponožka vstala a s úsměvem řekla: „Hurá, hurá další nový den. Snad si nás dnes obléknou nějaké voňavé nohy, vid' brácho!“ Puntíkatá ponožka se rozhlédla po svém dvojčeti a druhá ponožka nikde. Puntíkatá ponožka byla zmatená. Kde má svoje dvojče? „Brácho, kde jsi?“ volala ponožka do všech stran. Ale nikde druhá puntíkatá ponožka nebyla. Tak se puntíkatá ponožka rozhodla, že svoje dvojče půjde hledat. No jo, ale sama? Ponožka si řekla, že potřebuje pomocníka. Ale koho? Vždycky její pomocník bylo její dvojče, ale to se teď hledá. Tak šla za srdíčkovými ponožkami. „Ahoj holky, ztratila se mi druhá ponožka. Pomůžete mi ji najít?“ řekla smutně puntíkatá ponožka. „Ty nevidíš, že chceme spát?“ zařvaly souhlasně srdíčkové ponožky.

Tak šla puntíkatá ponožka hledat pomoc jinam. Poté šla za žlutými ponožkami, černými, kytičkovými, ale nikdo jí nechtěl pomoci hledat. „Mám nápad!“ řekla ponožka radostně. „Ještě je tu někdo, kdo mi bude schopen pomoci.“ Puntíkatá ponožka šla za svými kamarádkami pruhovanými ponožkami. Které ji s radostí chtěly pomoci. „Tak kde asi bude?“ řekly pruhované ponožky. „No, to právě netuším.“ Povzdychla si puntíkatá ponožka. Tak hledaly a hledaly celé dny, pak i týdny a možná i měsíce. A když jim byla dlouhá chvíle při hledání druhé puntíkaté ponožky, zpívaly si: „My tři ponožky, my tři ponožky, hledáme čtvrtou. My tři, my tři!“ Když takhle hledaly ještě dlouho, po chvíli našly nějakou ponožku, která byla sama a neměla

svou dvojici. Měla sice puntíčky, ale šedivé. Takže to nemohlo být dvojče puntíkaté ponožky. A ta puntíkatá šedivá ponožka křičela: „Ahoj, tak tady jste!“ Ponožky se udivily, proč na ně ta cizí ponožka křičí? Vždyť ji vůbec neznají. „Kdo jsi?“ zeptala se tázavě puntíkatá ponožka. „No přece já, tvoje druhá ponožka, tvoje dvojče.“ řekla docela přesvědčivě ta šedá ponožka. „Ne, nejsi. Sice máš puntíčky, ale šedé a já barevné, a hlavně moje dvojče bylo stejné jako já,“ povídala puntíkatá ponožka a pruhované ponožky na to přikyvovaly. „Ale ano, jsem to já! Jenom mě hodili do pračky s tmavým oblečením, a tak jsem se obarvila.“ odpověděla ta šedivá ponožka a ostatní jí už začaly věřit. „Dobře brácho, konečně jsem tě našla. Hledaly jsme tě moc dlouho. Ale přes to našly.“ S úsměvem řekla puntíkatá ponožka.

A konečně se našly. No jo, bylo by blbé mít na jedné noze ponožku a na druhé ne. Tak se dvojčata objala a všichni se radovali. „Ale počkat, počkat!“ řekly pruhované ponožky, „vždyť teď nejste stejné, když jedna je šedá s puntíkama a druhá barevná s puntíkama. Musíš si do té pračky vlézt taky.“ A tak šla puntíkatá ponožka také do pračky. A vylezla šedá puntíkatá ponožka. Teď jsou ponožky spolu a už i stejné, sice vypadají jinak než vypadaly dříve, ale hlavní je, že vypravování dopadlo dobře.

Ema Buňatová se narodila v roce 2012 a je
žákyní Základní školy Odolena Voda.

Zajímavost

Ema ráda recituje a už od mala si píše příběhy a kreslí ilustrace. Když příběh píše, tak se jí zjevuje, co píše.

Kletba černokněžníka

Viktorie Slámová

Večer se zahalil do temnoty a já jsem se rozhodla prozkoumat opuštěnou hrobku za naším domem. Když jsem se přiblížila ke kamenným zdím, zpozorovala jsem zřetelné stopy po černokněžníkovi. Avšak i přesto jsem nevěděla, co mě čeká uvnitř. Při vstupu do hrobky jsem ucítila chlad a vlhkost, která mi způsobila husí kůže.

Pomalou jsem prošla kolem zničených náhrobků a zastavila se před jedním otevřeným hrobem. V něm jsem objevila záměrně zničené šaty a stopy po rituálech. Znenadání se však hrob zavřel a já jsem uvízla uvnitř. V temnotě jsem slyšela podivné zvuky a cítila zlověstnou přítomnost. Najednou se před mýma očima objevil černokněžník v plášti a vypadal velmi našťavaně: „Ty jsi narušila mé svaté místo,“ syčel na mě, „zaplatíš za svou zvědavost!“

Neměla jsem šanci utéct. Přitáhl mě ke svému hrobu a já jsem si uvědomila, že se stávám další obětí jeho temných rituálů. Moje poslední myšlenka byla na to, že jsem udělala chybu, že jsem vůbec vstoupila do této hrobky.

Viktorie Slámová se narodila v roce 2009. Chodí do osmé třídy Základní školy Vítězslava Háška v Odoleně Vodě. Už od mala ráda čte knížky a vymýšlí příběhy. Samotné psaní ji nikdy moc nebavilo. Má sice spoustu nápadů na příběhy, ale vždycky se trápí s tím, jak začít. Nejraději píše a čte povídky s tematikou detektivek

Zajímavost

Její nejoblíbenější je kniha Návod na vraždu pro hodné holky. A její nejoblíbenější žánr je krimi a detektivní. Mimo čtení má ráda hudbu a tanec.

„Zážitků by bylo hodně, bylo by jich na knihu,“ řekl policejní veterán.

JUDr. Josef Bezdíček, veterán policie, který vypráví o jeho práci u policie, právníčině, jeho plánech i přáních do budoucna.

Co jsi za svůj život zažil?

Když to vezmeš, tak už mi bylo dávno sedmdesát a je toho hodně. Přes studia, práci u četníků, Sboru národní bezpečnosti (SNB), u policie a práci jakožto právník, kdy jsem řešil problémy jednoho městského úřadu a jeho občanů na poli veřejného pořádku, majetku atd. Což jsem dělal posledních více dvacet let.

Jak moc bylo těžké stát se právníkem a co vše jsi pro to musel učinit?

Když si to promyslím, tak jsem vlastně ve školních lavicích strávil více jak dvacet let. Průmyslová škola, poté dvě policejní školy po dobu tří let, a nakonec jako příslušník SNB jsem ještě absolvoval vysokou školu dálkově na pět let. S tím, že jsem se rok před tím připravoval a rok po vysoké škole jsem ještě absolvoval státní rigorózní zkoušku, tak abych mohl užívat titul JUDr. Když jsem končil, to už mi bylo čtyřicet let.

Co bylo zajímavé na tvé práci u policie a jak dlouho jsi sloužil?

K policii jsem nastoupil po absolvování vojenské základní služby, která v té době byla ještě na 2 roky. Ihned jsem nastoupil k policii, respektive k SNB (Sbor národní bezpečnosti) a zde jsem sloužil více jak dvacet let. Po čtyřech letech jsem již zastával funkci náčelníka, potom i velitele. Prošel jsem různými funkcemi u policie. Skončil jsem jako velitel obvodního oddělení.

Proč ses rozhodl vytvořit brožuru zrovna o Františku Famfulíkovi?

Již více jak deset let jsem veterán Policie ČR. Mám na starosti skoro padesát bývalých policistů v rámci okresu. V obci, kde jsem končil, jsem zjistil z historie, že sloužil jako četník i jistý František Famfulík, který byl v roce 1943 fašisty popraven za pomoc partyzánskému hnutí. V letošním roce 2023 8. července právě uplynulo osmdesát let od jeho popravy. Pocházel ze sousední vesnice, proto jsem se rozhodl této historické události věnovat. Vydal jsem brožuru, kde jsem sepsal stručně jeho životopis, jsou zde i vzpomínky na mou práci jako policisty i vzpomínky na bývalé kolegy a historii, kterou jsem prožil v rámci tohoto oboru. K této příležitosti jsem zorganizoval ještě pietní obřad v obci Seč u Litomyšle k uctění jeho památky.

Čeho si ve svém životě nejvíce vážíš?

Myslím si, že jsem zatím prožil život velice dobrý, spokojený. S manželkou letos budeme slavit zlatou svatbu, padesát let společného života. Baví mě práce okolo domku, zahrada a současně se i trochu věnuji regionální historii. A čeho si vážím? Že jsem ještě stále zdrav a mohu se pohybovat.

Máš nějaký zážitek, na který nikdy nezapomeneš?

Zážitků by bylo hodně, stačilo by určitě na jednu knihu. Víc jak dvacet let práce na úseku řešení přestupků v rámci správního řízení i v rámci krátkého řízení přede mnou stálo mnoho a mnoho přestupců. Některá jména si pamatuji, některá již z mé paměti vymizela. Uchovalo se mi mnoho vzpomínek, na kterých bych mohl dále pracovat a třeba je poutavě sepsat, abych mohl něco ze svých zkušeností nabídnout dalším generacím.

Co máš ještě v plánu, nebo co bys chtěl ještě stihnout?

Zas to vezmu ze svého profesního hlediska. Mám v plánu se věnovat historii jistého generála Svatoně, který byl rovněž popraven. V sousední dědině má památník a chci se podílet spolu s obcí, která to bude zařizovat. A co bych chtěl ještě dokázat? Hmm. Musel bych se hodně zamyslet. A já to vezmu obráceně na má přání. Přání se týká toho, aby se mým vnoučatům a dětem dařilo, aby byli všichni úspěšní v životě, aby se jim dařilo ve škole, aby dosáhli vzdělání, které si předsevzali, nebo co je ještě může čekat jak v práci, sportu, tak studiu, aby měli život spokojený a aby byl mír.

Také ti rád daruji mnou sepsanou brožuru Františka Famfulíka i s osobním věnováním.

Adriana Nelly Bezdíčková se narodila v roce 2009. Je žákyní Základní školy Vítězslava Háłka.

Zajímavost

Už od mala miluje příběhy a také je ráda píše. Psaní ji baví, a tak se jí daří i slohové práce ve škole. Její fantazie je téměř nevyčerpatelná. Ve volné čase se věnuje biatlonu, ráda čte a píše.

Autoři:

Marie Janovská

Nicol Fořtová

Laura Plecháčová

Ema Dubnová

Ema Buňatová

Vitorie Slámová

Adriana Nelly Bezdíčková

*Poděkování za vydání této publikace patří vedení Základní školy Vítězlava
Hálka Odolena Voda a vyučujícím českého jazyka.*

